

[Grethe Fenger Møller]

Møller, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Dette lovforslag er et af de allerførste, som den nye socialminister fuldt ud kan føle er hendes eget, og den nye regering var ikke så mange dage gammel, før pressen kunne berette og bevidne, at vi ikke skulle vente os så meget fra Socialministeriets side de første lange tider og i hvert fald slet ikke med hensyn til socialpolitiske initiativer, udspil og lovforslag.

Nu skriver pressen så meget så ofte, og derfor har vi fra konservativ side valgt at lade det komme an på en prøve. Vi har valgt at give regeringen og den nye minister et par måneders ro og så i øvrigt med en vis spænding afvente regeringens konkrete handlinger, for fair play skal der jo også i det politiske arbejde til, og det er på de konkrete handlinger, vi skal domme, og ikke på presserygter.

Nu har vi så et af regeringens allerførste lovforslag på det sociale område, og det må jeg så sige vi synes er en stor skuffelse, for vi er kede af, at man vil udskyde ikke mindre end tre centrale love. Vi har også studeret ministerens bemærkninger til forslaget og fremsættelsestalen, og vi er kommet meget alvorligt i tvivl om, hvorvidt regeringen vil leve op til forpligtelserne på de områder, som lovforslaget omfatter.

Vi synes, at begrundelsen for ikke at gøre puljeordningen permanent allerede i dette folketingsår, sådan som det hele tiden har været meningen, er overordentlig tynd, og vi finder, at de indhentede erfaringer, tilbagemeldinger og undersøgelser stort set entydigt har vist, at forsøgsordningen har fungeret præcis efter hensigten. Det er efter vores opfattelse en knaldgod ordning, som giver forældrene meget smidige muligheder for individuelt tilpassede pasningsordninger, og vi synes ikke, at der er nogen som helst vægtig grund til at udskyde denne sag; tværtimod tilsiger de alt for voldsomme ventelister, at såvel forældre som kommuner får en håndsrekning.

Selv om det efterhånden er velkendt, at regeringens ambitionsniveau måske ikke er så højt på dette område, mener jeg, at man burde give forældre og kommuner sikkerhed for, hvilke ordninger og muligheder der er til rådighed – også på lang sigt. Hvor mange forældre tør engagere sig i en puljeordning, når de ikke ved, om de er købt eller solgt, inden året er gået? Jeg synes også, det havde været rart, om vi

kunne få en tilkendegivelse fra ministerens side af, om hun er positivt eller negativt indstillet over for ordningen.

Også revision af de særlige regler for varmetillæg foreslås udskudt og det helt frem til folketingsåret 1994-95, og det synes vi også er beklageligt, ligesom vi heller ikke synes, det er godt, at man også har fået en udskydelse af anden fase af udlægningen af tilkendelseskompetencen i førtidspensionssager.

Efter at have set dette lovforslag synes vi, at der er grund til at være bekymret for, hvad regeringen vil på det socialpolitiske område.

Bertel Haarder (V):

Hvis dette er socialministerens første eget forslag, synes jeg, det er en dårlig begyndelse, og jeg ville ønske, at hr. Jan Petersen havde holdt sin lange og inderlige tale, for vi kræver virkelig en forklaring på dette forslag.

Det drejer sig om, at man har taget nogle små og spæde skridt til at lægge beføjelser ud til kommunerne og ud til borgerne, og nu er man åbenbart nervøs for, om det er gået godt i alle ender og kanter, om der skal være større garantier for det ene, det andet eller det tredje.

Venstre har et meget klart standpunkt til disse ting: Puljeordningerne er kommet for at blive, og de rettigheder, man har givet forældrene til selv at kunne vælge, skal man ikke tage tilbage, men lade forældrene beholde.

Spørgsmålet om at lægge beslutningskompetencen på førtidspensionsområdet ud har vi også et meget klart standpunkt til. Vi vil fastholde udlægningen og ser ikke nogen som helst grund til at lave undersøgelser og have dybe overvejelser, for det drejer sig om at fortsætte en proces, som er gået langsomt – meget langsomt – men dog sikkert i retning af større valgfrihed for borgerne og øget beslutningskompetence til kommunerne.

Så jeg vil gerne høre, hvad det dog er, der bringer socialministeren i tvivl på dette punkt. Skal vi virkelig til at have uenighed om disse ting? Vi har jo hidtil haft en meget bred enighed om nogle forsigtige skridt i en retning, som vi alle var trygge ved. Hvorfor i alverden skal den enighed nu brydes, hvorfor skal der tænkes så meget? De må jo tænke meget i regeringen, for der er meget, der skal tænkes igennem, og mange ting, der udskydes. Men hvorfor skal dette udskydes? Her var der dog et godt eks-